

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е №143

гр. София, 01.10.2018г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, II - ри състав,
в закрито заседание на първи октомври през две хиляди и осемнадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИМЧО ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА

2. ДАНИЕЛА РОСЕНОВА

като разгледа докладваното от съдията Вълева въззивно наказателно
частно дело номер 406 по описа за 2018 година за да се произнесе,
съобрази:

Производството е на основание чл. 249, ал. 3, вр. чл. 248, ал. 1, т.3 и 6
от НПК.

Обжалвани са определения от 13.09.2018г., постановени в
разпоредително заседание по н.о.х.д. № 2617/2018г. по описа на
Специализирания наказателен съд, с които при обсъждане на въпросите по
чл. 248, ал. 1, т. 3 и т. 6 от НПК са отхвърлени исканията за прекратяване
на съдебното производство и връщане на делото на Специализираната
прокуратура за отстраняване на допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила, както и за изменение на мерките за неотклонение
„задържане под стража“, наложени на тримата обвиняеми.

Въззивната проверка на определението по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК е
предизвикана с частна жалба на защитника на обвиняемата Б. Х. – П. - адв.
Емануил Йорданов.

Определението по чл. 248, ал. 1, т. 6 от НПК е атакувано от всички
обвиняеми с частни жалби, изготвени от техните защитници.

В частната жалба срещу определението по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК,
депозирана от адв. Емануил Йорданов, действащ като защитник на
обвиняемата Б. Х. – П. се навежда, че неправилно СНС е приел, че
обвиняемата е научила за какво престъпление е привлечена, при

положение че проверката за собствеността на имотите е следвало да бъде извършена по искане на други лица. Твърди се, че според текста на обвинителния акт размерът на подкупа е определен в разговор между свид. В. и обв. Д., а организирането на срещи е хипотетично и нескрепено със събрани по реда на определен в НПК доказателства. Първоинстанционният съд приел, че П. е искала апартамент, без да има конкретизация на подобно искане. Поддържа се още, че в обстоятелствената част на обв. акт нямало посочване на чл. 26 от НК, а в диспозитива имало. На стр. 32, ред 7 имало недовършено изречение и почти цял ред празен. Следващото оплакване в жалбата е, че СНС отказал да обсъди довода им, че в обвинителния акт няма посочване на твърдения относно елементи от субективната страна на деянието, както и доказателства за тях. Счита се, че при подобен обвинителен акт обвиняемата не може да организира защитата си, тъй като липсва ясно формулирано обвинение. Изтъква се още, че в нарушение на чл. 116 от НПК обвинението се основава единствено на самопризнанията на един обвиняем. Иска се определението, с което е отказано прекратяване на съдебното производство на осн. чл. 249, ал. 1, вр. чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК да бъде отменено.

В частната жалба, насочена срещу определението по чл. 248, ал. 1, т. 6 от НПК, защитникът на обв. Б. Х. – П. излага подробни съображения за неправилност и отравя претенция за неговата отмяна и постановяване на ново, с което мярката за неотклонение „задържане под стража“, бъде изменена в по - лека.

В частната жалба, подадена от защитника на обвиняемия П. Г. Д. – адв. Марияна Тодорова се поставя акцент на влошеното здравословно състояние на обв. Д. и на добрите характеристични данни за неговата личност. Иска се определението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с мярката за неотклонение „задържане под стража“ бъде изменена в по - лека.

В частната жалба, подадена от защитника на обвиняемата Д. И. – адв. Димитър Марковски се твърди, че определението на СНС е неправилно и незаконосъобразно. Развиват се доводи за тежко здравословно състояние на обвиняемата И. и за липса на опасност да въздейства върху свидетели. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт и определяне на по – лека

мярката за неотклонение. Направено е и процедурно искане за разглеждане на частната жалба в открито съдебно заседание.

След образуване на въззивното производство е постъпило искане от обвиняемата И., с което се настоява мярката за неотклонение „задържане под стража“ да бъде изменена в „подписка“. Поддържа се, че е незаконно задържана в нарушение на чл. 6 т. 1 от ЕКЗПЧ чрез провокация. Прави се разбор на доказателствената маса и се счита, че обвинението е нечестно, крепи се на незаконни доказателства и на оговор, което е тотален отказ от правосъдие и провокация. Заявено е и искане СНС да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно правилното приложение на Директива 2016/343 на ЕС, чл. 82, пар. 2, т. „б“ от ДФЕС, чл. 20, 67, 12 от ДФЕС, чл. 2, 3, 4, 5, 6, 9 от ДЕС, чл. 6, 47, 48, 51, 52, 53, 54 от Харта ЕС, чл. 1, 5, пар. 1, б. „с“, пар. 3, пар. 4, чл. 6, пар. 1, пар. 3, б. „с“ от ЕКЗПЧ, чл. 17, 18, 53 от ЕКЗПЧ, което се обосновава с тезата, че е задържана незаконно, СНС и АСНС не разглеждат доказателствата, съгласно европейското право.

Съдът, след като се запозна с доводите, изтъкнати в частните жалби и като прецени материалите по делото, намира за установено следното: Частните жалби са подадени в срока по чл. 342, ал. 1, вр. чл. 249, ал. 3 от НПК срещу подлежащи на въззивна проверка съдебни актове и са процесуално допустими.

Разгледани по същество същите са неоснователни.

Следвайки хронологията на разпоредителното заседание, уредена в чл. 248, ал. 1 от НПК, въззивният съд намира, че първо следва да разгледа частната жалба срещу възприетото от първостепенния съд разрешение на въпросите по т. 3 от споменатата норма.

С обвинителния акт, поставил началото на първоинстанционното съдебно производство на обвиняемите Д. П. И., Б. Е. Х. – П. и П. Г. Д. е повдигнато обвинение за престъпление по чл. 302а, вр. чл. 302, т. 1 и 2, вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и второ, вр. чл. 20, ал. 2 от НК за И. и вр. чл. 20, ал. 4 по отношение на останалите двама, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

В разпоредително заседание, проведено на 13.09.2018г. СНС е приел, че на досъдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права

на обвиняемите, поради което е оставил без уважение искането за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото за допълнително разследване. Изводът е правилен и обоснован. Внимателния и непредубеден прочит на обвинителния акт не позволява да се споделят наведените в частната жалба пороци. Обвинителният титул покрива стандартите на чл. 246 от НПК и съдържа необходимата информация за признаците и фактологическата обосновка на престъплението, вменено на обв. П., поради което не може да се приеме, че е накърнено правото ѝ на защита. СНС е дал аргументиран и верен отговор за наведената пред него и поддържана в частната жалба проверка на собствеността на имотите. Въззивният съд го споделя и не намира за нужно да го преповтаря. Проверката на собствеността е описана като етап от развоя на събитията, предшестващи инкриминираното деяние. Начинът на очертаването ѝ не лишава обв. П. от възможността да разбере обвинението, нито прави последното неясно. Същото се отнася и за описанието на срещите между свид. В. и обв. Д.. Що се касае до поддържаната в частната жалба липса на доказателства за наведените в обв. акт твърдения, това е въпрос по същество и се разрешава с присъдата, а не по пътя на чл. 249, ал. 1 от НПК. Невярно се изтъква в частната жалба, че първостепенният съд е приел, че П. е искала апартаменти. Подобна констатация в проверяваното определение няма. СНС се е спрял на обрисованата фактология в обстоятелствената част на обвинителния акт за да стигне до правилното заключение, че съществуват фактически твърдения за личния принос на обв. П. в извършване на вмененото ѝ престъпление. Неоснователно е и възражението в частната жалба за непосочване в обв. акт на субективната страна на деянията. Това е сторено за всеки от обвиняемите, включително за обв. П.. Конкретно за нея, мотивировката е обективизирана на стр. 42 от обв. акт. Не може да бъде споделен и довода на защитата, че на л. 32, ред 7 от обв. акт има недовършено изречение и цял празен ред. При прегледа на наведения порок се установява, че изречението не е недовършено, а продължава на следващия ред, съобразно виждането на прокурора за подредбата на текста и разположението му върху листа. От обвинителния акт става ясна и тезата на обвинителната власт за приложимостта на продължаваното престъпление по чл. 26 от НК. В обстоятелствената част

/л.31/ са изписани с думи всички елементи на продължаваното престъпление, които се припокриват с формулировката на чл. 26, ал. 1 от НК. Действително не е отразена цифровата квалификация, но текстовото изписване компенсира този непълнота и не пречатства възможността на обв. П. да разбере обвинението, както се настоява от защитата.

При това положение, въззивният състав намира, че частната жалба, насочена срещу определението по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК е неоснователна.

При извършване на служебна проверка, въззивният съд не съзря допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила, поради което определението на СНС за липса на необходимост от връщане на делото в предходната фаза е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Правилно е и определението на първостепенния съд, с което е отказано да бъдат изменени мерките за неотклонение „задържане под стража“, изпълнявани спрямо обвиняемите.

Доказателственият комплекс, формиран от обясненията на обвиняемия Д., показанията на свидетелите А. и П. В., А. П., Г. Д., Г. З., Й. А., Н. Б., Г. И., Е. С., М. С., Р. Р., Д. Д., М. Н., В. Х., В. К., Г. З., С. С., Н. М., И. К., В. К., А. К., Л., Б. Д., Х. Д., Г. Ш., писмените доказателства и доказателствени средства: приемо-предавателния протокол за предаване на инкриминираната сума от 70 000 евро от свидетеля В. на следовател при СП, протоколите за обиск на обвиняемите, протоколите за освидетелстването им, протоколите за извършените претърсвания и изземвания в кабинета на обвиняемата И. и в дома ѝ, протоколът за претърсване и изземване в л.а. „GreatWall“, протокол за оглед на превозното средство, протоколите за оглед на веществените доказателства, съставените фотоалбуми, описите на останените на съхранение в кабинета на кмета на район „Младост“ преписки и книга, протоколите за доброволно предаване на записите от случайните охранителни камери на обекти по маршрута, изминат до качването на И. и Х.-П. в служебния автомобил, заключенията на изготвените по делото комплексна техническа експертиза на мобилни телефони и флаш памет, видео-идентификационна експертиза за извършена лицева идентификация, иззети веществени

доказателства, сред които мобилните телефони на обвиняемите и инкриминираните банкноти, както и материалите, събрани от експлоатацията на специални разузнавателни средства със способите: наблюдение, подслушване, звукозаписване, видеозаписване и белязване, водят до извода, че обвиняемите вероятно са автори на престъпленията, за които им е повдигнато обвинение. По детайлен анализ на доказателствената съвкупност в настоящото производство не може да се прави, защото предмет на изследване е само подозрение за евентуално престъпление, а не установяване на вина. Първостепенният съд е приел наличието на обосновано подозрение, като се е позовал на предходните съдебни актове в този смисъл. Подходът му не е недопустим в хипотеза като настоящата, когато множество съдени състави са излагали подробни съображения в тази насока.

По натам първоинстанционния съд е приел, че съществува риск обвиняемите да имат конкретно поведение спрямо част от свидетелите, които са служители на Столична община, район Младост, в случай на изменение на мерките за неотклонение в по – леки. Изводът е правилен и обстойно мотивиран. Въззивната инстанция се солидаризира изцяло с него. Правилно също СНС е приел, че здравословното състояние на обвиняемите, макар и влошено, не е несъвместимо с условията в пенитенциарните заведения и не е основание за редуциране на мерките за неотклонение в по – леки. Този извод е направен след подробен анализ на заключенията на съдебно – медицинските експертизи, назначени на всеки от обвиняемите и се припокрива изцяло с виждането на настоящата инстанция, поради което е ненужно да бъде преповтарян.

Ето защо, въззивният съд намира, че оспореното определение по чл. 248, ал. 1, т. 6 от НПК е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на искането за произнасяне по частната жалба на защитника на обв. И. – адв. Димитър Марковски в открито съдебно заседание съдът възприема следното:

Разпоредбата на чл.345, ал.1 от НПК регламентира реда по който се разглеждат частните жалби и протести. Според споменатата норма въззивната инстанция разглежда частните жалби и частните протести в закрито заседание в седемдневен срок, а когато намери за необходимо – в съдебно заседание с призоваване на страните. Следователно провеждането на открито съдебно заседание по такъв вид производства е изключение от правилото и то е приложимо само в случай на необходимост. В конкретната хипотеза подобна необходимост няма, поради което и не следва да насрочва делото за разглеждане в открито съдебно заседание. Обвиняемата И. многократно е излагала своите доводи по отношение на упражняваната мярка за неотклонение, включително е сторила това в саморъчно изписаното от нея искане, поради което е излишно допълнителното ѝ изслушване в съдебно заседание. Претенцията на адв. Димитър Марковски в тази насока следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Неоснователно е и искането на обв. И. за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейският съюз. Като се остави настрана, че искането е адресирано до СНС, следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 485 от НПК, която регламентира предпоставките за използването на споменатия процесуален инструмент, предвижда че преюдициално запитване може да се отправи само когато за правилното решаване на един висящ спор се налага тълкуване на норми от първичното право на ЕС. Искането не е свързано с тълкуване на разпоредби от правото на ЕС, а с отказите на първостепенния и въззивния съд да направят подробен разбор на доказателствената маса в производствата по определяне пропорционалността на изпълняваната спрямо обв. И. мярка за неотклонение „задържане под стража“. Подходът на съдебните инстанции е в унисон с постановките на европейското право и за пълноценното решаване на казуса не е наложително да бъде отправяно преюдициално запитване. Още повече, че има произнасяне по разисквания въпрос с Решение от 19.09.2018г. по дело C-310/18 PPU.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 345 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 13.09.2018г. по н.о.х.д. № 2617/ 2018г. по описа на Специализирания наказателен съд, с което е отхвърлено искането за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за отстраняване на допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила.

ПОТВЪРЖДАВА определение от 13.09.2018г. по н.о.х.д. № 2617/2018г. по описа на Специализирания наказателен съд, с което е отказано да бъдат изменени мерките за неотклонение „задържане под стража“, наложени на обвиняемите И., Х. – П. и П. Д..

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.